

drukner jeg den i Flasken, men det hjælper kun en Stund, saa bliver det værre end før.»

«Den Sorg, En faaer givendes, er lettere at bære, end den, En selv har forskyldt; for Sorg og Anger ihobe er en tung Byrde, og ene lærer vi aldrig at bære den, søge vi ikke Hjelp fraoven. Du var en snild Gut, før Du fandt mig paa din Vei; jeg blev Stenen, Du faldt over, Erik, og hvad Synd Du gjør, skal jeg sone; men har Du Villie, som jeg har Tro til Dig, saa reiser Du Dig igjen, at jeg kan sige til Jenten her, naar hun faaer Skjøn: See, han Erik der — han likte Mor din, da hun var ung, og ham glemmer hun ikke, naar hun bli'r gammel.»

Erik stod en Stund og saae hen for sig, det arbejdede voldsomt i ham, det Gode stred en Kamp med det Onde og Striden var haard; Signe saae det, tog liden Gunhild og lagde hende blidt i hans Arm. Han tog fast om Barnet, men sagde med Spot:

«Hvad troer Du han Trond vilde sige, hørte han slik Prat?»

«Han vilde sige: Gjør som Signe raader; jeg veed hun har syndet, men hun har angret det; jeg har tilgivet hende hvad Skyld hun har imod mig — vær Du ikke haardere end jeg.»

Han stod endnu med Barnet, saa reiste han Hovedet rask og svarede: «Det var let at tilgive med Dig i sine Arme — jeg kan la' Flasken staa for hendes Skyld her; men tilgive Dig faaer Gud gjøre, jeg kan ikke.» Han trykkede Gunhild tæt op til sig, lagde hende i Moderens Arm, sprang saa ned ad Skrænten og forsvandt hurtig for Signes Øine.

Signe satte sig ned paa Fjeldet og græd, trykkede saa Barnet tæt op til sig og saae det ind i det lille smilende Ansigt — det strakte sine smaa, buttede Arme op imod Moderen. «Ja, vesle Gunhild,» sagde hun med lettere Hjerte, «blev jeg selv Skyggen, saa er Du Lyset paa min Vei; hvor Du har Hjem er jeg ikke fremmed, og Far din vil Mor holde af.» Hun reiste sig op og gik tilbage til Stormvang. Paa Veien hjem kom Trond kjørende i Gig. Han standsede Hesten og spurgte, om Signe ikke vilde sidde op.

«Nu, hvad fik Du saa udrettet hos ham Erik — jeg tænker ikke Stort; den, som har valgt Flasken til Kammerat, pleier at holde fast ved Venskabet.»

«Han loved' at lade den staae, jeg tænker han holder Ordet sit; det var saa Skik hos ham i gamle Dage. Men ikke saa skjønner jeg hvad der skal blive af ham for daarligt Ord, han har paa sig — der er ingen brav Mand, som ta'r ham ind i Huset.»

«Jeg har tænkt paa det ogsaa. Jeg haaber Du skal faae Fred, Mor. Hans gamle Moster boer endnu nede i Bygden i det fattige Huset, en Ko har jeg sendt derned for den, Du maatte beholde. Huset kan han selv eftersee — saa har han Noget at tage vare — det vesle Stykke Jord, der hører til, kan han lægge Poteter i, og gaae paa Arbejde, naar han har Tid tilovers.»

Signe rykkede tæt ind til ham og saae ham kjærligt ind i Øinene.

«Jeg tænker Du var en bedre Kone værd; men hvad jeg ikke er, kan jeg blive; Du faaer hjelpe mig dermed, Trond.»

Aar gik hen uden stor Afveksling for Signe. Hun var en god Kone og en kjærlig Moder, ydmyg i sin Guds frygt, ydmyg i Livet; hun var snild imod den Fattige, og Ingen gik ubjulpent fra hendes Dør. Vesle Gunhild voxte til og blev sin Faders Stolthed, sin Moders Hjerteglæde, og værd at see paa var den Jenten med de deilige mørkeblaae Øine og det rige gyldne Haar, de dybe Smilebøller og den lille røde Mund; hvor hun kom hen, tog hun Hjerterne med Storm. Selv den sære Gutter, der styrede det lille Stel for Moster sin, som boede i et lille Hus bortest i Bygden, standsede paa sin Vei og saae efter hende, naar hun gik ned ad Fjeldet med Fanget fuldt af Blomster eller Bær. Var der en Blomst langt ude paa Skrænten, som hendes Hug stod til, da skyndte han sig at give hende den, for at spare hende de farlige Skridt; men Gaven blev rakt hende i Tausched, for Erik talte aldrig unødvendige Ord. Barnets og hans Vei stødte ofte sammen naar hun var alene, men hun var ifølge med Far eller Mor, da traf hun aldrig sin tause Ven.

I lang Tid havde Bygdesladden standset ved hans Dør, Alle vidste, at han havde været en Ranglefant og Godt troede Ingen om ham; men alt som Tiden gik blev det lille Hus tættere og saae pænere ud, udenfor kom en grønmalet Bænk, hvor gamle Moster kunde sidde og faae lidt Solskin. Den forsømte Jord blev ordentlig dyrket, og Arbejdet, han paatog sig, blev godt udført; men tale gjorde han aldrig. «Ja» og «Nei» vare de eneste Ord, der kom fra hans Mund. I Kirke gik han ikke og Folk skyede han og undgik dem hvor han kunde. En Farling blev han kaldet af Alle, men gamle Moster, som kjendte ham, velsignede ham.

Det var en streng Vinter. Sneen laa favnhøi paa Fjeldet og i Dalen. Haard Skare dækkede den og gjorde den veibar. Skierne blev tagne ned fra Bjelken og spændt paa Foden, og let og hurtig fløi de raske Gutter og de muntre Jenter hen ad det hvide Fjeld.

Det var en Søndagsmorgen. Veiret var klart, men Kulden haard, dog, det skræmte ikke de Unge; først gik det til Kirke, men Skier laae ihobe udenfor Kirkedøren, thi efter Gudstjenesten skulde der være stort Skiløb fra Bavnbjerg, et Fjeld, som ragede høit op over de andre, og øverst paa det stod en mægtig Bavn. Der sad Erik ofte i Sommerens Dage, og selv den hvide Vinter fandt ham deroppe, naar Sindet hans ikke havde Ro i den trange Stue. Fjeldet var kun tilgængeligt fra een Side, steile Kløfter og brede Afgrunde omgave det.

Der var en Jubel, en Latter og Støi paa Bavnbjerg, da den glade Skare var samlet paa dets Top. Erik sad ved Bavn, da Mængden støiede besteg Fjeldet. Han saae sig ængstelig om, og da der ingen Udvei fandtes til at undgaae Skiløberne, skjulte han sig bag Bavn.

I Spidsen gik Trond med liden Gunhild. Han havde Intet kjendt til Ungdom, nu, han blev gammel, levede Unggutterne op hos ham, og med Jenten ifølge tog han Del i alle de Unges Leg, og Signe blev ene hjemme paa Gaarden. Gunhild var kun ti Aar gammel, men brugte sin Ski saa kjækt, at det grændsede til Forvovenhed, og ofte fløi hun henad Sneen og lod de Andre langt efter sig. Far hendes søgte vel at naae hende, men hun lo og jublede og fløi afsted som Vinden, der ingen Hindring ændser paa sin Vei. Hun kjendte ikke Faren, men strøg glad forbi den.

Om Morgen var det ganske stille, men alt som Dagen tog til, blæste en lille Vind op til Storm, og da Skiløbet begyndte var Luften vel klar, men Stormen strid — de Fornuftigste raadede til at tage hjem over for Veiret lagde Hindring iveien. Men Ungdom og Klogskab voxe ikke paa samme Rod. Jenterne skreg høit op, naar Blæsten førte Staket deres i Sky og Skauten blæste af Hovedet — saa ilede Gutterne efter det og faldt over hverandre, og den, som bragte det tilbage, tog et Kys med svær Kamp fra hendes Side; men Gutterne vandt dog Scir; om han end fik et lille Dask til Tak for Uleiligheden, saa fulgte der dog et Smil med.

Gunhild fløi paa sin Ski forvovner og kjækkere end nogensinde. Stormen tog i Klæderne hendes og Skautet blæste som en Veiviser foran hende; det smukke Tørklæde vilde hun ikke miste, saa vovede hun Livet i Løbet efter det. Lige ved Afgrundens Rand naaede hun det, hun bøiede sig ned for at tage det op, men Stormen tog i Klæderne og Skien gled frem over, og ned i Afgrunden gik det i strygende Fart.

Der lød et høit Skrig fra Bavn, og Erik kom ud fra sit Skjul. Hans Skrig havde Echo og blev besvaret af Skiløberne, som kom farende efter hende, men borte var hun og Ingen kunde øine hende i den dybe Afgrund. Trond stod forrest, hvid i Ansigtet som Sneen ved hans Fod; Alle vare tause, Angesten havde bundet Mælet. Da toge Jenterne til at skrike og græde, og Trond fik Ordet først.

«Det Løb var nok det sidste!» sagde han og strøg Taaren bort fra Øiet. Den før saa rette Ryg var bøiet; det var som Alderen havde taget Tag i ham, samme Stund Gunhild forsvandt paa Skrænten.

Alle nærmede sig Skrænten for at see derned, men Ingen tænkte, at Frelse her var mulig. Da kom Erik i strygende Fart ned ad Fjeldet; var Trond bleven gammel, saa var Erik bleven ung i Farens Stund. Med blussende Kind og tindrende Øie kom han hen imod dem — som kaldte han Faren selv frem til Kamp.

«Er her da kun Kjærringer tilstede, som staae og graate istedetfor at frelse Jenten? Af med Skierne, Halvor. Du har saa vist ingen Brug for dem nu. Den, som har de rappeste Ben, iler nu ned i Bygden efter Reb, langt og stærkt, saa det kan vove en Dyst ned i Afgrunden — hurtig afsted, her er ingen Tid at spille!»

Erik havde Skierne paa og med Lynets Fart gik det ned i Afgrunden.

Mændene stode som forstenede og saae efter ham, men Kvinderne bade til Gud for den kjække Gutter, og ikke et Øie var tørt i denne Stund. Et Øieblik knittede Sneen under Skien, saa blev Alt taust; men hurtig som Vinden fløi flere Gutter ned over til Bygden for at hente Reb og oplivende Midler. Ikke et Ord blev talt den lange Tid, til Mændene vendte tilbage med Rebet. Da reiste Alle paa sig og stirrede ned i Dybet. Det ene Reb blev med konstige Knuder knyttet til det andet, til det havde naaet en antagelig Længde, saa blev en Sten bundet fast i Enden før det kastedes ned. Med hvilken Angest blev der ikke lyttet til den mindste

Lyd, som lod sig høre; men Alt var stille, kun Stormen drog larmende sin Vei.

Da brød Trond Tauscheden og sagde med brudt Stemme: «Jeg tænker Gravklokken kan ringe for Datter min og den kjække Gut, som satte Livet til for hendes Frelse.»

I det Samme gav det et Ryk i Rebet, og de, som holdt det, følte en Tyngde drage det nedad.

«Der er Levende dernede,» sagde En med sagte Stemme. Trond foldede Hænderne. Langsomt og forsigtigt blev Rebet heiset op, og med Dødsangest stirrede Faderen ned efter sit Barn. Det var et underligt Syn, som mødte hans Øie. Med Rebet bundet om Livet hang den store Gutter, med Barnet trykket tæt op til sig. Selv var han uden Kofte, thi Jenten var svøbt i den; men Varmen kunde han holde alligevel, thi Arbejdet var stridt; for at holde sig borte fra Fjeldet maatte han bruge Benene som Afviser, og med Byrden i Favnen var det ikke saa grei en Sag.

Der var mange Hænder til at tage imod dem, da de naaede Fjeldkanten, men ikke saa vilde Erik slippe liden Gunhild.

«Jeg vil bringe hende til Mor hendes, jeg,» var hans korte Tale. Og Trond mente han havde Ret til at gjøre det, saa fulgte han langsomt efter.

Gunhild laa med røde Kinder i hans Favnen, kun Øinene stirrede noget vildt frem for sig. Den hvide Sne havde som en blød Pude modtaget den lille Jente nede i den farlige Afgrund. Og da Erik kom ned, fandt han hende vel bevidstløs; men Livet vakttes igjen hos hende, da han tog hende i Favnen.

Med Erik i Spidsen gik Toget langsomt hjem til Stormvang.

Signe stod i Gavlen og stirrede ned ad Fjeldet. Tiden blev hende lang — hun længted efter Trond og Gunhild. «Det blaaser strid idag!» sagde hun. «Jenteungen kan ikke have godt af at være ude i slikt Veir. — Kors hvad betyder det! Troer jeg ikke alle Skiløberne gjeste Gaarden; hvad tænker Trond? — jeg eier ikke det i Huset, som er godt til saa Mange.» Da tog hun sig med Haanden til Hjertet: «Han Erik er foran, ung og staut, som da vi vare Venner! Trond gaer ham tilside. — Gunhild, Gunhild! — Bær' Erik Sorg til Gaarden?» Angesten gav hende Vinger. Da Følget kom, stod hun i Døren, og Erik lagde Barnet i hendes Arme. Hun trykkede det fast op til sig og stirrede forskræmt ud iblandt Hoben.

«Jeg tænker, Signe, nu er Stunden kommet at sige Dig, at var Erik haard imod Dig i det Ydre, saa har Hjertet hans tilgivet Dig for Aar tilbage. Her bringer jeg Dig Barnet dit.»

Signe kunde ikke svare, hun kunde kun graate og knuge Barnet op til sig, som vilde hun aldrig slippe det mere.

Da vækkede Tronds alvorsfulde Stemme hende. «Jeg tænker Gunhild trænger Sengen nu.»

Erik vilde fjerne sig med de Andre; men Trond tog ham ved Armen og skød ham lempelig ind i Huset — saa fulgtes de ad ind i Stuen.

«Tak for hvad jeg tog ifra Dig og tak for hvad Du gav mig i denne Stund,» sagde han med bevæget Stemme.

Da hævdede Signe sit taarevædede Øie og saae paa ham. «Tak for Gunhild og tak for Freden, Du gav!»

Og Erik, som nys saae Døden i Øie kjæk og uforsagt, stod nu og graad som et Kvindfolk. «Jeg tænker jeg drager med Koen min af Gaarden i Kveld; i Farens Stund bad jeg for vesle Gunhild — saa skjønner Du nok, den kan ikke have Hjem her mere.»

«Jeg skjønner, at den og jeg faaer blive isammen nu — bragte den mig Straf de første Aar, var den til Trøst siden, og Gunhild og den ere gode Venner.»

«Saa faaer den blive til Velsignelse for Eder Alle! Jeg tænker ikke Gunhild faaer Skade af Farten, hun skød idag.»

Om Natten blev Gunhild vild og havde stærk Feber. Moderen sad ved hendes Seng og græd; Trond tog sin bedste Hest frem og spændte for Slæden; der var to Mil til nærmeste Læge, og ham vilde han hente. Da han var kommet et Stykke ned ad Fjeldveien, mødte han Erik; Maanens klare Straaler faldt lige paa ham.

«Jeg fandt ikke Fred til at sove i Nat, jeg maatte op over for at høre om Alt var stilt paa Gaarden — er Gunhild syg?»

«Hun er saa! Mor hendes graater; saa maatte jeg afsted efter Lægen for at faae Hjelp!»

«Staa Du kun af og bliv hos Koen din, jeg tænker hun trænger Dig haardt; jeg skal nok hente Lægen og ikke spare Hesten.»

Trond tog med Glæde mod Tilbudet, da Signe trængte haardt til Støtte i Sorgen. Erik smeldede med Pidsken og hurtig fløi den rappe Hest henover den glatte Sne.